

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stub): Som det vil være det høje Ting bekendt, har der i flere Aar været en Bevægelse oppe for at komme bort fra de saa almindelige og saa lidet betegnende Slægtnavne. Bevægelsen har allerede tidligere givet sig Udslag dels ved Fremsættelsen af forskellige Forslag her i Tinget, dels ved Nedsættelsen af en Navnekommission. Resultatet af Bevægelsen var Loven af 22. April f. A. om Navneforandring. Deri blev der indsat Bestemmelser, som sigtede til at lette Adgangen til baade at antage ny Slægtnavne og at faa gamle Tilnavne anerkendte som Slægtnavne. Det var ikke Lovens Hensigt, at man skulde komme bort fra de gamle Tilnavne og over til de almindelige og saa lidet betegnende Navne. Jeg tror at have Ret i den Mening, at det var dens Hensigt at faa saa betegnende Navne frem og i saa stort Antal som muligt, ogsaa derved, at man fik de gamle Tilnavne anerkendte. Denne Lov blev modtaget med Glæde overalt i de Egne, hvor man har bevaret disse gamle Tilnavne, navnlig paa Lolland-Falster, som jo er den Egn, hvor de ere bevarede i størst Udstrækning. Det vakte Glæde, da Lovens § 6 stillede i Udsigt, at man kunde faa sit Tilnavn anerkendt ved kgl. Bevilling uden Betaling, og denne Bestemmelse er af Befolkningen derovre bleven brugt i stor Udstrækning. Men det viser sig her paa denne Egn med dens ejendommelige Navneskik, hvorved netop disse Tilnavne ere blevne bevarede gennem Tiderne, at Bestemmelsen i § 6 er kommen til at virke uheldigt og noget imod Lovens Hensigt, hvortil ogsaa andre Aarsager bidrage. Det bestemmes nemlig der, at en Person kan faa et Tilnavn anerkendt, naar han selv, hans Fader og hans Bedstefader paa fædrene eller mødrene Side have været almindeligt kendte i den paagældende Egn under dette Tilnavn. Men selv om de paagældende virkelig opfylde disse Betingelser, volder det tidt Vanskelighed at bevise, at de have Ret til Navnet, idet det allerede er vanskeligt for ældre Folk for deres Faders Vedkommende at faa bevist, at han har været almindeligt kendt under dette Navn, og naar det kommer til Bedstefaderen, viser det sig i særdeles mange Tilfælde aldeles umuligt at fremskaffe Vidnesbyrd i saa Henseende fra to troværdige Mænd, da alle, der have kendt vedkommende, ere døde. Man har Eksempel ovre

fra Falster, fra min Valgkreds, paa, at Folk, som ere almindeligt kendte under Tilnavnet, og hvis Fader kan bevises at have ført Navnet, ikke kunne bevise, at deres Bedstefader har været almindeligt kendt under det, endskønt hans Navn findes i Ting- og andre Retsbøger, idet dette just ikke er Bevis for, at han har været almindeligt kendt under det. En anden Vanskelighed frembyder sig derved, at de gamle Tilnavne ikke altid ere nedarvede direkte fra Slægt til Slægt, men paa Grund af den ejendommelige Navneskik ere overgaaede fra en Slægt til en anden. Derved bliver det mange Steder saaledes, at vedkommende selv nok bærer Navnet og har skrevet sig for det i en hel Menneskealder, men hans Fader derimod ikke og hans Bedstefader heller ikke. Det kan jo blive en Ulempe for ham, at han ikke kan faa det anerkendt, idet han saa ikke maa bruge det skriftligt, medens alle ville bruge det om ham alligevel. En Skik, der er en Menneskealder gammel, slettes ikke ud ved et Lovbud, og det vil volde nogen Forvirring, at en Mand i det daglige Liv kaldes ved og ogsaa skrives med et Navn, som han maaske ikke selv har Lov til at benytte. Man har i min Egn og, saa vidt jeg ved, ogsaa i andre Egne søgt at faa et Tilnavn anerkendt, for saa vidt det lader sig gøre, men man har stødt paa disse Vanskeligheder i Loven, som det ikke har været Lovens Hensigt at volde Befolkningen. Jeg tror, at man ved denne lille Tilføjelse, som mine Medforslagsstillere og jeg foreslaa, vil bringe os ud over disse Vanskeligheder.

Vort Forslag gaar ud paa, at en Mand, naar han har været almindeligt kendt under sit Tilnavn i 20 Aar, skal have Adgang til at faa det anerkendt ved kgl. Bevilling uden Betaling, saaledes som det nu er hjemlet i § 6. Derved vil der undgaas megen Ulejlighed, Tidsspilde og Bekostning. Man kan jo nok sige, at selv om de ikke kunne faa Navnet efter § 6, kunne de faa det ved kgl. Bevilling for det almindelige Gebyr, men saa skulle de først have Ulejlighed med at fremskaffe Daabsattester til 66 Øre pr. Stk., hvilket ogsaa er en Bekostning og en Del Ulejlighed, og saa skulle de alligevel betale det almindelige Gebyr, hvilket vil føre til, at mange opgave det hele og fremtidig kalde sig ved deres sen-Navn. For at undgaa dette er det, at vi have foreslaaet, at naar en Mand personlig har haft sit Tilnavn i 20 Aar, vil han have Ret til at faa det anerkendt ved kgl. Bevilling uden Beta-